

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Dievo malonės sklaidinų šventų Velykų!

Tu įtikėjai, nes pamatei. Palaiminti, kurie tiki nematę! (Jn 20, 29)

Mieli broliai ir seserys Kristuje, mieli parapijiečiai, šie Kristaus žodžiai, ištarti apaštalui Tomui, yra krikščionio džiaugsmo šaltinis. Kiekvienas, įtikėjęs į Kristų, yra palaimintas, nes tiki, kad Dievas jį be galo myli, dėl jo tapo žmogumi, gyveno, mirė ir prisikėlė, kad amžinai liktų kartu. Jėzus Kristus buvo, yra ir bus gyvas kiekvienoje bendruomenėje. Jis dalijasi su Bažnyčia savo mirties ir prisikėlimo galia, suteikia jėgų kiekvienam įtikėjusiam pakelti vienišumą, sielvartus bei nusivylimus. Palaiminti, kurie sunkiomis gyvenimo akimirkomis atpažįsta šalia einančio Kristaus žingsnius, išgirsta Jo tylų beldimą į sielos duris ir ramybės linkinčius žodžius.

Tegul šv. Velykų ryto „Aleliuja! Kristus kėlės, mirtis krito! Aleliuja!“ pripildo Jūsų širdis džiaugsmo ir Kristaus šviesos. Būkite laimingi įtikėję ir, šlovindami Prisikėlusįjį, nuolankiai priimkite Jo Kūną Šventoje Ostijoje.

Klebonas mons. V. Grigaravičius ir kunigai

A. Ledaitė

Mes prisikėlsim

Pašaukęs mus į žemės kelią,
Kančią ir mirtį nugalėjai,
Mums laimės švyturiu tapai.
Šiandien Tau skambina varpai!

Mes prisikelti trokštam, Kristau,
Pakilti iš senų klaidų.
Tu vienas mus silpnus pažįsti,
Ir mums atleist gali tik Tu!

Brangus ir šventas Kristaus Kryžiau,
Tu mus nupuolusius nebausk.
Prisikėlimo šventą rytą
Prie mylinčios širdies priglausk!

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Velykų – Kristaus Prisikėlimo iš numirusiųjų šventė

Rašytojas ir pamokslininkas Tonis Kampola (*Toni Campolo*) perteikė vieno juodaodžio pastoriaus pamokslą, kurio pavadinimas „Yra penktadienis, bet ateis sekmadienis“. Kiekvienas krikščionis išgirdęs tokį pavadinimą iš karto žino, apie ką bus kalbama. Tai kontrastas tarp to, kaip atrodo pasaulis Didįjį penktadienį ir kaip jis atrodo Velykų sekmadienį.

Didįjį penktadienį žemiškasis Jėzus Kristus gyvenimas, Jo mokymas apie Dangaus karalystę pasibaigė tikru krachu, didžiausia tragedija bei nesėkme. Jo mokiniai tikėjosi kartu su savo Mokytoju įveiksia blogį, nes jie norėjo apčiuopiamos, matomos pergalės. Jie matė Jėzų slypinčią galią, nes regėjo Jo daromus stebuklus – demonų išvarymą, ligonių pagydymą, prikėlimą iš numirusių, didžiulės minios pasotinimą, turint tik kelis kepalukus duonos ir porą žuvų. Ir štai visa tai akimirksniu pasibaigė. Jų mylimiausią Mokytoją, į kurį jie buvo įtikėję kaip į Mesiją, Dievo Sūnų, gėdingai nuplėštais drabužiais kareivių būrys tempia kaip kokią nusikaltėlių ir prikalą prie kryžiaus tarp dviejų piktadarių. Netrukus Jis atiduoda dvasią, meldamas už savo žudikus. Vadinas, viskas buvo klaida, viskas buvo apgaulė. Jei jų Mokytojas būtų buvęs Dievo Sūnus, argi Dievas nebūtų išgelbėjęs savo Sūnaus? Jie dar vis buvo nenuovokūs ir iki šiol nesuprato Jėzaus tris kartus pasakytų išpėjimų: „Štai mes einame į Jeruzalę, ir ten išsipildys visa, kas pranašų parašyta apie Žmogaus Sūnų. Jis bus atiduotas pagonims, išjuoktas, paniekintas ir apspjaudytas. Tie nuplaks jį ir nužudys, bet trečią dieną jis prisikels“ (Lk 18,31-33).

Tonis Kampola nepamainė vienos dienos – šeštadienio. Šeštadienio, kurį mokiniai praleido žemutiniame kambaryje tylomis, užsiraikę, niekur neišeidami. Jūs buvo apėmusi baimė, neviltis, nusivylimas, gilus gedulo jausmas. Ir tai nebuvo paprastas gedulas dėl mylimo žmogaus. Čia buvo apraudama viso gyvenimo svajonė, visos viltys, viskas, ko jie tikėjosi pasiekti kartu su Jėzumi, su žmogumi, dėl kurio paliko šeimą, draugus, darbą, atsisveikino su įprastu senuoju gyvenimu.

Tai, ką mokiniai išgyveno tą šeštadienį mažų mastu, mes dabar gyvename visatos mastu. Ar galime tikėti tuo, kad Dievas padarys kažką švento, gero ir gražaus šiame pasaulyje, kai nesibaigia karai, siautėja savivalė, terorizmas, net turtiniausių šalių kalėjimai pilni nusikaltėlių? Tai šių dienų šeštadienis mūsų planetoje, o ar ateis kada Prisikėlimo sekmadienis? Su kokiomis mintimis atėjome šį rytą į Kristaus Prisikėlimo džiaugsmą? Daugelis krikščionybės priešų bando paneigti Jėzaus Kristaus prisikėlimą. Gal ir mums kyla abejonių? Juk daiktinių įrodymų nėra. Prisikėlęs Jėzus pasirodė tik saujelei žmonių. Tik Jo mokiniai, kelios moterys regėjo Jį prisikėlusį. Gal tai tik jų iliuzijos vaisius? Juk buvo ir yra tokių, kurie kalbėjo ir bando įtikinti, kad po Jėzaus mirties norėdami numalsinti savo skausmą mokiniai emė gostis mintimis, kad jų Mokytojas, nors ir miręs, liko gyvas jų širdyse. Ir tai jie laikė „Prisikėlimu“.

Nors tik išivaizduoti galime mokinių savijautą po nukryžavimo, tačiau iš apaštalo Pauliaus darbų ir kitų apaštalų liudijimų žinome, kaip mokiniai pasikeitė po keleto dienų. Iš pra-

džių jie taip pat netikėjo, kai Marija Magdaliatė atbėgusi pranešė šią žinią: mokiniai palaikė ją pamišusią iš skausmo. Tačiau po kelių dienų šie vyrai drąsiai pradėjo skelbti Jėzaus Prisikėlimą ir Jo mokslą. Jie jau nebijojo stoti priešų akiavaizdon, jų skelbiamu žodžiu daugelis įtikėjo. Kas per tokį trumpą laiką juos pakeitė? Atsakymas vienas – juos perkeitė sekmadienio įvykiai, jie matė prisikėlusįjį Kristų, jie kalbėjo su Juo, kartu valgė, matė Jo žaidus. Pagaliau, praėjus keliolikai metų po „Prisikėlimo sekmadienio“, Jėzus apsirėškė Sauliui, būsimam apaštalui Pauliui, kuris jokiū būdu nesitikėjo ko nors panašaus, nes buvo aršus krikščionybės priešas. Ir vis dėlto Paulius tvirtins, jog kelyje į Damaską Jėzus jam apsirėškė taip pat kaip ir kitiems mokiniams. Ir jis tapo uoliu Kristaus mokslo skelbėju. Ar dar kas nors gali kelti abejonių? Ar dar reikia kokių nors įrodymų?

Mielieji, prisikėlęs Kristus pasirodė „ne visai tautai, bet Dievo iš anksto paskirtiems liudotojams“ (Apd 10,41). Kitaip tariant, tik tiems, kurie įtikėjo į jį – apaštalam arba įtikėsiantiems, pavyzdžiui, Pauliui. Ir šiandien Jėzus trokšta būti su kiekvienu iš mūsų. Jis beldžiasi į kiekvieno mūsų širdį. Ir mūsų valia, ar išgirsime, atsiliepsime į šį beldimą. Viešpats atėjo ir trokšta sudvasinti, perkeisti kiekvieno mūsų nuodėmingą gyvenimą. Todėl šiandien, šią nuostabią Velykų dieną, pajuskime kiekvienas savo širdyje susitikimo su Jėzumi džiaugsmą, juk Jis ir dėl manęs prisikėlė. Prašykime: „Viešpatie, pasilik manyje, būk visą laiką mano Viešpačiu, mano Išganytoju, mano vieninteliu Dievu! Amen.“

Dvasiniai skaitiniai „Evangelijos šviesa“
Adolfas Daukšienė

3. „Jonas Jį pakrikštijo Jordane“ (Mk 1,9-11)

Kaip Jėzus panardins mus į savo paties gyvenimą, t.y. pakrikštys Šventąją Dvasią? „Tomis dienomis atėjo Jėzus iš Galilėjos Nazareto“, – rašo evangelistas. Ar galima išvaizduoti, kaip nustemba Jonas? Jis laukė ateinant stipres-

Parapijos gyvenimo atspindžiai
B. Vasylienė

Gavėnios rekolekcijos parapijoje

Gavėnios rekolekcijos prasidėjo kovo 27 d., 9 val. šv. Mišiomis parapijos „Saulės“ ir J. Jablonskio gimnazijų moksleiviams. Jas aukojo mons. teol. dr. Artūras Jagelavičius. Įžangoje monsinjoras kalbėjo, kad žmogus retkarčiais turi atidžiai pažvelgti į savo vidų, t.y. patikrinti savo sąžinės reikalus. Žmogaus sąžinė kalba tyliai, tačiau kiekvieno susikaupimo metu labai svarbu išgirsti, ką ji sako mums.

Homilijoje monsinjoras tęsė mintį apie sąžinę, kuri kalba vaiko ir suaugusiojo, tikinčiojo ir netikinčiojo, mokslininko ir mokinio sieloje. Sąžinė yra dvasios, o ne kūno įstatymas, jos balso nenumalšinsi. Ją tikrai nesukūrė žmogus, o Dievas. Jėzus Kristus atnešė pasauliui šviesą. Žmogaus gyvenime viena tokių šviesų yra mokslas. Tai didelė brangenybė. Mes turime gerbti tai, ką pasiekė mokslas žmogaus genialumas. Tačiau ar į viską atsako mokslas? Dažnai prielaidos, hipotezės būna klaidingos ir padaro nemažai žalos. Daug didesnės vertybės yra tikėjimas, žmoniškumas, dora ir kitos dvasinės savybės. Medžiaginės kultūros civilizacijos per maža, kad žmogus būtų laimingas.

Monsinjoras išvardijo daug žymių mokslininkų, fizikų, kurie tikėjo Dievą, neabejojo Jo egzistencija. Mokslas yra aukščiausias Dievo įrodymas. Žymus fizikas M. Plankas sakė: „Atgal prie Dievo ir dieviško įstatymo. Tai vienintelė jėga, kuri gali pasipriešinti blogiui.“

Padėkojęs gausiai susirinkusiems moksleiviams ir kartu pabrėžęs, jog vieno kito atėjimo, dalyvavimo Gavėnios ar Advento rekolekcijoje nepakanka, kad taptum geru, monsinjoras homiliją baigė palinkėjimu: „Tačiau mane guodžia viltis: pabūk savaitę geras – ir priprasi“.

nio, kuriam jis „nevertas atrišti kurpių dirželio“. Jo laukimas subliūksta kaip burbulas. Jėzus – vienas iš daugelio, nepažįstamas. Jo darbas ir kraštas („Ar iš Nazareto gali būti kas gero?“ Jn 1,46) yra prasta vizitinė kortelė jį pažįstantiems. Jis atsistoja į vieną gretą su nusidėjėliais ir ... „Jonas jį pakrikštijo Jordane“. Jėzus pasineria į Jordaną, į Jono krikštijamųjų minių nuodėmes. Mes iš šito vandens išeiname švarūs, o jis – pasiėmęs mūsų blogį. Būtent taip Jis duos mums savąją Dvasią. Dievo Dvasia, kuri yra solidarumas, meilė, nuolankumas ir tarnavimas per Jėzų ateina tarp mūsų. Visą amžinybę pamąstymui turėjęs Dievas nerado geresnio būdo mums pasirodyti ir mus išgelbėti. Niekas negalėjo tikėtis tokio Dievo. Po Jėzaus krikšto vanduo įgavo dvasinio atgimdymo galią. Štai kodėl esame krikštijami vandeniu, o ne pienu.

Taip Jėzus pradeda savo tamystę. Vietoj ilgų

programinių kalbų Jis atlieka vieną tikrą veiksmą. Krikštas išreiškia esminį Jėzaus pasirinkimą – solidarumą, kuris atskleidžia Jo meilės galią ir apreiškia Jį kaip vienintelį Viešpatį. Tai kyla iš Jo sūniškos prigimties. Pažindamas Tėvo meilę Jis nori ją parodyti visiems. Jis myli mus ir trokšta su mumis susivienyti. Jėzus pasirinko būti su žmogumi ten, kur šis yra pasidalijęs ir susipriešinęs su savimi ir kitais: jo ribotume, jo nuodėmėje, jo blogyje ir jo mirtyje. Jis yra su mumis ten, kur esame vieni ir sutrikę. Jėzuje regime meilės galią, kai Jis visko atsisako ir tampa tarnu, primančiu mūsų blogio našta. Jį sutinkame kaip tik ten, kur mažiausiai tikimės.

Bekraštis troškimas, kurį Dievas yra skyręs žmogui, yra Dievo poreikis. Dabar jis yra visiškai patenkinamas, nes Dievas dovanoja save. Tai yra amžinas Dievo troškimas – duoti save žmogui.

xxxxxxx
Vakaro rekolekcijos parapijiečiams prasidėjo 17 val. Kryžiaus kelio apmąstymu, kuriam vadovavo klebonas mons. V. Grigaravičius. 18 val. šv. Mišias aukojo rekolekcijų vadovas prelatas doc. dr. Vytautas Steponas Vaičiūnas. Šv. Mišių pradžioje prelatas nurodė rekolekcijų reikšmę: jos skirtos tam, kad susikaupume, naujai atgimtume ir tokiais išliktume ne tik per Velykų laikotarpį.

Homiliją prelatas pradėjo pamąstymais apie tai, kad žmogui norom nenorom vis iškyla pagrindinis egzistencijos klausimas: „Kas yra Dievas? Koks Jis? Ar Jis mus supranta, ar girdi? Kur Jį galėčiau sutikti, pabendrauti?“ Šie klausimai dažnai užduodami kunigui, sprendžiami dvasiniame gyvenime, nagrinėjami įvairiose konferencijose, susibūrimuose.

Dievas yra asmuo. Jis yra gyvasis Dievas, o ne mirusi raidė. Jis turi vardą, o jame nurodyta Jo didžiausia paslaptis ir kartu garbė. Dievas, apsiėmęs Jėzuje Kristuje, myli mus, rūpinasi mumis, žino, ko labiausiai mums reikia. Jis sugeba įvertinti mūsų slapto gyvenimo gelmes, paklydimus, tačiau kantriai tarnauja mums.

Dievas davė mums savo teisybę, kad turėtume, į ką atsiremti, kad žinotume, kokių kelių eiti. Tačiau sausas be meilės įstatymas yra nuobodus gyvenimas. Viešpats Jėzus Kristus savo pavyzdžiu įrodė, kad meilė aukščiau už įstatymą, šabą, deginamąsias ir kitokias aukas. Meilė aukščiau už mūsų pareigas, darbą, kasdienius rūpesčius. Pats Dievas yra ne kas kitas kaip meilė. Pranašas Ozėjas kalbėjo: „Aš ir atėjau kviesti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių“. Suprantama, kad to meto fariziejus Jėzus šokiravo, nes Jis sėdėjo prie vieno stalo su nusidėjėliais, lankėsi atstumtųjų namuose, rodė gailingumą pasmerktiesiems. Jis taip elgėsi, nes mokėjo ir žinojo, ką kiekvienam pasakyti.

O kaip mes elgiamės? Ar giliai širdies kamputyje neišlieka nuoskauda tam, kuris kitaip mąsto? Mes lengvai atleidžiame sau ir sakome: „Viešpatie, atleisk, turėk kantrybės!“ Ir Viešpats dovanoja. Tačiau ar mes dovanojame savo artimui menkiausiai įžeidimą? Dažnai pačiais rafinučiausiais būdais stengiamės skaudžiai užgauti net pačius artimiausius. Jėzus su meile pri-

siliečia prie kiekvieno iš mūsų, meilės žvilgsniu persmelkia mūsų sielas ne pasmerkimui, o tam, kad atgimtume meilei, priimtume Jo gailingumą ir taptume panašiais į Jį. Jėzaus misija įvyko tik dėl to, kad galėtų išvaduoti kiekvieną iš jo nuodėmingų darbų ir minčių, kad nė vienas nepažūtų.

Rekolekcijos skirtos tam, kad išgirstume apie Dievo meilę ir gailingumą, bet ir patys išgyventume tai, ką paliko Jėzus. Tik išgyvenę galėsime suprasti kitą, būti gailingesni ir su meile žvelgti ne tik į tuos, kurie mus myli, bet ir į kiekvieną, kuris įžeidė, užgavo, kitaip mąsto.

xxxxxxx

Šeštadienio ryto šv. Mišias aukojo parapijos kunigai, jų pamokymai gražiai įsiliejo į rekolekcijų dvasią. Klebonas mons. V. Grigaravičius priminė atgailos būtinumą, reikalingumą, tikslus. Kiekvienas, siekdamas būti vienybėje su Dievu, Bažnyčia, turi kasdien atlikti sąžinės patikrą ir per atgailą sąžiningai išpažinti kunigui. Jis kvietė aktyviai dalyvauti rekolekcijose, išklausti bent 2-3 pamokslus, atlikti atgailą. Kun. J. Grigonis kalbėjo apie Dievo gailingumą ir atlidumą, meilę kiekvienam iš mūsų.

xxxxxxx

Šeštadienio vakaras prasidėjo 17 val. Švč. Sakramento garbinimu ir Graudžiais verksmais, kuriuos kartu su giesmininkais giedojo klebonas. 18 val. šv. Mišias aukojo rekolekcijų vadovas prelatas V.S. Vaičiūnas.

Šį kartą prelatas kvietė giliau pamąstyti apie gyvenimo prasmę, tikslus. Jis sakė, kad rekolekcijos skirtos ne politiniams svarstymams, o savo asmeninių problemų sprendimui. Jis pateikė L. Tolstojaus apsakymą apie tai, kaip vienas turtuolis panorė tapti geradariu: pastatė namus, aprūpino juos viskuo, kad apsistojęs žmogus galėtų būti rūpesčių gyventi. Geradaris iškėlė tik vieną sąlygą, prie durų pa-

kabines užrašą: „Šiuose namuose galite būti kiek tik norite, galite viskuo naudotis, bet išvykdamas turite palikti tokią tvarką, kad po jūsų atvykę galėtumėte laisvai viskuo naudotis.“ Tačiau žmonės, priešingai, bandė ką nors išsinešti ne tik sau, bet ir savo šeimai, kai kurie sąmoningai naikino daiktus. Taigi dėjosi blogi dalykai, ir žmonės pradėjo kaltinti šeimėtas, kad nežiūri tvarkos, nėra prižiūrėtojų, kad nesukaupia daugiau gėrybių ir pan.

Ar tai nepanašu į mūsų šiandienį gyvenimą? Niekas nenori skaityti ir klausyti Dievo paliktų įsakymų, o kai ištinka bėda, visą blogį suverčia pačiam Dievui klausdamas: „O kur buvo Dievas?“ Dievas nesutvėrė turtingų ir vargšų. Mes privalome rūpintis Dievo sukurtomis gėrybėmis žemėje kaip savo namais, kad motina žemė išliktų tokia pati kitoms kartoms. Kaip turime gyventi, kad galėtume išnaudoti visas galimybes, kurias suteikia Dievas, kad galėtume laimėti amžinybę? Visas gyvenimo tikslas – susivienyti su Dievu amžinybėje. Norint tobulinti dvasią, privalu branginti kiekvienos akimirkos vertę, suprasti jos reikšmę ir prasmę. Kiekviena diena yra brangi didžiausia Dievo dovana.

Prelatas kvietė nešvaistyti tuščiai Dievo dovanoto laiko, stengtis gyventi nuosirdžiai atliekant savo pareigas, būti ištikimais savo pašaukimui, kitaip tariant, gyventi pagal bernardinų šūkį – „Melskis ir dirbk“. Homiliją jis baigė žodžiais: „Niekada nelūdėkime dėl rytdienos, nes jos gali ir nebūti. Visada pasitikėkime Dievu, kuris mums dovanojo nuostabų gyvenimą.“

xxxxxxx

Sekmadienį 8 val. šv. Mišias aukėjo klebonas mons. V. Grigaravičius.

Rekolekcijų vadovas prelatas Steponas Vytautas Vaičiūnas homiliją pradėjo mintimis apie Gavėnios laikotarpį, rekolekcijų dienas, skirtas gilesniam Viešpaties Jėzaus Kristaus kančios supratimui. Žvelgiant žmogaus akimis, tai didžiulė tragedija.

2000 metų praėjo, o mes vis dar gyvename tarsi džiunglėse, keldami klausimus: „Kodėl to reikėjo? Už ką Kristus kentėjo? Kas man iš to? Ir ar yra visos žmonijos ateitis?“ Tad nejuokvultui Jėzus paaukojo gyvenimą, nejuokvultui nėra jokio išganymo? Taip būtų, jei nesuvoktume Prisiškėlimo triumfo. Jei nebūtų Prisiškėlimo liudytojų, to mažo būrelio bebaimių žmonių, kurie tiki Jėzusa žodžiais: „Nebijok, mažasis būry!“ ir drąsiai liudija prisikėlusį Kristų. Ir mes prieš Prisiškėlimo rytą turime pabūti su Kristumi kančioje ir skausme, kad kartu su Prisiškėlusiuoju atgimtume naujam gyvenimui, suvoktume, kad mums duotos visiškai kitokios galimybės nei visam kitam pasauliui: kiekvienas mūsų turi galimybę gyventi su Kristumi. Tai visa dvasinio gyvenimo esmė. Nėra pasaulyje žmogaus, kuris nebūtų atpirktas: ir džiunglėse gyvenantysis, ir didžiūnai, ir aukštus postus užimantieji, ir žemiau galimybių ribos gyvenantieji, ir teisieji, ir nusidėjėliai. Mes nerasime nė vieno žmogaus, kuris ateina čia, į Bažnyčią, ir kuris, nuleidęs galvą, negalėtų pasakyti: „Viešpatie, ne visada

buvau gailėstingas! Kaip gera būti su Tavimi, Viešpatie, ir džiaugtis Tavo malonės vaisiais!“

Mes visada svyruojame tarp gėrio ir blogio, tarp maksimumo ir minimumo. Maksimumas – tai būti tokiais tobulais kaip Dievas. Taip mokė Kristus. Minimumas – gyventi be sunkios nuodėmės. Ir visas tas tarpas užpildytas Dievo troškimu būti tarp mūsų. Šiandienos technizuotas, sumaterialijęs, sukompiuterijęs žmogus ieško vizijos. Jis tiki tik tu, ką gali apčiuopti, pamatyti. Ne vienas yra pasakęs: „Parodykit man Dievą! Kaip Jis atrodo? Kur Jį atrasti?“ Toks sąmonės bukas atveda žmogų prie didžiausios nesąmonės. Jei nori pamatyti Dievą, pažvelk į gero kataliko akis, dvasinį gyvenimą. Taip, ir jis turi ydų, tačiau girdi Kristaus žodžius: „Nebijok, aš čia!“ ir sugeba Dievą pagalba kovoti su sėtono gundymais. Net pačiam didžiausiam nusikaltėliui yra galimybė atsiversti ir grįžti į gyvenimą. Tad žvelkime į save, savo artimuosius ne taip, kaip žiniasklaida, kuri nuvainikuoja, suniekina žmogų, bet Kristaus žvilgsniu, kuris nuokryžiaus žvelgė ne tik į ten stovinčius, bet ir į visą žmoniją. Jis paliko visiems laikams savo motiną, Jį realiai turime Eucharistijoje, Jis gyvena Tabernakulyje, Šventojoje Ostijoje.

Baigdamas homiliją prelatas linkėjo: „Būkite savo dvasia atviri, kai krepjamės į dangiškąjį Tėvą. Mylėkime brangią tėvynę ir palikime savo žemę ne apleistą piktžolėmis, ir usnimis, bet židinciją ir klestinčią. Turime melstis už geresnį pasaulį. Praleiskime Gavėnios dienas ne tik patys sutvirtę dvasia, bet ir meldamiesi už nusidėjėlius, kad jų širdyse taip pat sužydėtų Prisiškėlimo rytas. Dieve, laimink visą žmoniją!“

xxxxxxx

9.30 val. šv. Mišias aukėjo kan. bažnytinės ir civilinės teisės dr., italų teisės dr., teol. lic. Robertas Pukenis.

Rekolekcijų vadovas homiliją pradėjo Kristaus žodžiais: „Aš atėjau į pasaulį atnešti ugnies ir taip norėčiau, kad ji kurentųsi“. Šitaip Kristus išsakė gilų pageidavimą mums. Jis viską padarė iš savo pusės – uždegė deglą, o mes turime jo neužgesinti. Per 2000 metų buvo ir dabar yra tokių, kurie dėkoja Dievui, yra tokių, kurie ne tik taria žodžius, bet ir įrodo, kad Dievas yra, už Jį aukėja gyvybę. Tačiau visą laiką yra ir tokių, kurie persekioja krikščionis, bando užgesinti juose liepsnojančią Kristaus meilę. Vieni veikia atvirai, savarankiškai, kiti veikia rafinuotai, pasinaudodami kitais, viliodami medžiagine gerove. Tačiau tai tuščios pastangos. Mąstantis žmogus visada ilgėsis tyrumo, gerumo, Dievo artumo ir nesitenkins materialia tikrove. Jis supranta, kad žmogaus pašaukimas nėra vien biologinis.

Mūsų gyvenimas bus tiek prasmingas, kiek kursime savyje Kristaus šviesą. Gyvoji Evangelija nėra vien žodžiai, nėra vien Kristaus istorija. Gyvoji Evangelija esame mes, todėl ant mūsų darbo stalo, ant mūsų gyvenimo stalo nuolat turi būti Evangelija, o svarbiausia – turime ja gyventi! Užgesus Kristaus šviesai, ateina dvasiškai aklių pasaulis – politikų, mokytojų, vadovų, visų tų, kurie atsakingi už mūsų gyvenimus. Baisu, kai girdime iš mokslininkų, profesorių, išsilavinusių žmonių lūpų ginant eutanaziją, abortus, porų gyvenimą be santuokos ar tos pačios lyties asmenų santuokas ir kt. Kitaip tariant, visos žmogiškos vertybės suniekiamos, žmogus paverčiamas bedvasiu materialinių vertybių kūrėju. Mes būsimė naudingi žmonijai, kai suprasime savo žmogiškąją vertę, kai nuolat rūpinsimės Kristaus atnešta ugnimi.

Mes turime ydų, mus persekioja pagundos, todėl yra Gavėnia, o ypač rekolekcijos, kurios skirtos tam, kad suvokdami savo trapumą ir silpnumą grįžtume į kilnumo kelią su Viešpačiu. Pamatykime Dievą kitų žmonių sielose, išmo-

kime plaukti prieš srovę, prieš intelektualinį bukomą, prieš tuos, kurie griaua šeimas, klaidina vaikų protus, griausia visuomenę kaip kirminas medį. Drašiuolių visais laikais buvo mažai. Per mažą pačiam išpažinti Dievą, užsisklęsti savyje ir džiaugtis: „Viešpatie, kaip man gera su Tavimi!“ Būti tikru kataliku – tai liudyti Kristų, drąsiai Jį skelbti. Kristus atėjo ne dėl saujelės išrinktųjų, bet kad visi amžinai gyventume žemėje ir amžinybėje. Tai buvo nuosirdus Tėvo valios vykdymas, todėl ir mes, sekdami Kristumi, turime vykdyti Dievo valią – mylėti ir rūpintis kiekvienu paklydėliu, ne vien savimi.

xxxxxxx

11 val. šv. Mišias aukėjo rekolekcijų vadovas prelatas V.S. Vaičiūnas.

Homiliją jis pradėjo žodžiais: „Mes išgyvename skirtingus laiko tarpusius – pavasarį, vasarą, rudenį, žiemą. Tai, kas vyksta gamtoje, akivaizdžiai atsiskleidžia ir žmogaus gyvenime. Rudenį ir žiemą matome stipriai aptaškytus neišskaitomus kelio ženklus, rodyklus, negalime perskaityti informacijos, ir tai sutrikdo gyvenimo ritmą. Ženkliai turi būti įskaitomi ir matomi, antraip jie netenka prasmės, o tik erzina.“

Taip ir gyvenime Dievas žmonėms uždeda pareigas. Kai kurie užima ypatingas, atsakingas pareigas, kad padėtų kitiems. Mes turime pamątinus Dievo įsakymus, kurie turi tarnauti žmogui. Tačiau yra atsakingųjų, kurie užuot teikę pagalbą atpažintam Dievo ženklui, trukdo kitiems, griaua dvasinio gyvenimo pamatus. Turime kartkartėmis vis stabtelėti ir pamąstyti, kaip atnaujinti civilizacijos ir Bažnyčios ženklus, kad mūsų gyvenimas taptų gražesnis, prasmingesnis, dvasiškai tobesnis. Tai galime padaryti tik gyvendami su Kristumi, kuris sakė: „Mes esame žemės druska, pasaulio šviesa“.

Tai gili gyvenimo realybė. Ir nemokytas supranta, ką reiškia žvakės šviesa, kai aplink tamsu, ir ką reiškia beskonį maistą paskaninti druska. Būti pasaulio šviesa – tai ne tik ateiti į bažnyčią, skaityti Šv. Raštą ir kitą katalikišką literatūrą, bet ir gyvai liudyti, skelbti kitiems Dievo žodį. Druska turi sustiprinti mūsų dvasinį gyvenimą prieš visas gyvenimo negeroves. Tačiau kartu galime sriubą taip persūdyti, kad iš pačių geriausių produktų ir prieskonių pagaminta ji taps nevalgoma. Taip ir visos diskusijos, kritika, žvelgimas į viską per padidintą stiklą gali atgrasinti – ne, geriau nereikia. Turime atsakingai rinkti tuos, kurie mums vadovautų, turime atsakingai žvelgti į kiekvieną, žinoti, kam nulenkti galvą, o kam tiesiai pasakyti, kad klysta. Žvelgti siauriai – tai matyti, kad čia yra dėmė, čia – dulakė. Žvelgti plačiai – tai matyti, kad ne Bažnyčia klysta, o tik tam tikri žmonės. Mes visi skirtingi, turime savo norus, ne visiems viskas tas pats, bet yra esminiai dalykai, kurių turime visi vienodai laikytis.

Visa Kristaus misija – didybė. Mes esame didingi žemės gyventojai. Tai didelė Dievo dovana mums. Dievas mus išsirinko iš visatos kaip nemirtingas būtybes, davė proto, išminties, sugebėjimą mylėti, mąstyti. Apaštalas Paulius sakė, kad Kristus verčia mus būti, o ne egzistuoti. Būti – ne privatūs reikalai, tai krikščioniška pareiga. Gavę tikėjimo dovaną, turime tarnauti žmonėms. Mes nesame krikščionys tik sau, bet esame Lietuvai, kitiems. Esame pašaukti būti ne mini Bažnyčios nariais, bet didelės visos Kristaus Bažnyčios nariais. Mes esame paties Dievo paruošti gyvenimui ir turime jausti atsakomybę kitiems padėti. Dalyvaudami Kristaus puotoje, kaip sąmoningi krikščionys įsijungdami į nuostabų Kristaus blykstelėjimą, turime ir kitus paskatinti, kad jie pasisotintų Kristaus atnešta šviesa bei gyveni-

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

mo druska. Būkime nepriekaištingi, bebaimiai, drąsiai eikime per gyvenimą. Viešpats mus užtikrino: „Aš esu su jumis per visas gyvenimo dienas“. Tai neturi likti tik žodžiai: jie turi pasiekti mūsų sąžinę, protą, širdį. Gyvenkime su Prisikėlusiuoju ir kitus kelkime gyvenimui su Kristumi!

XXXXXXXXXX

12.30 val. šv. Mišias aukojo kun. Mindaugas Pukštys.

Kadangi šios šv. Mišios skirtos parapijos vaikams ir jų tėveliams, tai homiliją prelatas St. Vaičiūnas pradėjo dar kartą primindamas rekolekcijų, gavėnios prasmę. Kartu pakvietė visus prisiminti vaikystę, kurią lydėjo rūpestingi tėvai, šilta atmosfera, todėl šiandien galime didžiuliais, kad esame krikščionys. Be abejo, buvo gyvenimo momentų, kai manėme, kad tėvai ne teisūs, mokytojai per griežti. Nei vienam greičiausiai neteko girdėti iš suaugusiųjų vien pagyrimų ir širdį glostančių liaupsių, tačiau kaip vėliau gyvenime padėjo turiningos, vertingos pastabos! Atėjus jaunystei jautiesi saugęs, viską išmanantis, o tėvų ir mokytojų pamokymai tiesiog erzina. Ypač šiais laikais, kai jaunas žmogus dažnai geriau valdo kompiuterį nei jo tėvai, jam labiau prieinama informacija. Dažnai tėvų ir auklėtojų vietą užima kažkas kitas, kuris nustato tam tikras gyvenimo gaires, užvaldo protą, jausmus ir nejučia įtraukia jauną žmogų į nuodėmę. Atsiranda savitas gyvenimo stilius, kuris ne tik nesiderina su krikščioniška morale, bet dažniausiai ir su jokiais civilizuoto pasaulio normomis.

Nors kiekviena karta patiria kažką naują, tačiau visi turime atsiremti į tai, kas išlieka visiems laikams nekintamas. Toks yra Dievo mokslas, Jo duotas teisyne. „Aš esu Kelias, Tiesa ir Gyvenimas!“ – sako Kristus. Vadinasi, visi keliai šalia Kristaus yra šunkeliai, tik klystkeliai. Ir visi, kurie kritikuoja Bažnyčią, Popiežių, net patį Dievą, gali nuvesti taip toli, kad nebeįmanoma bus sugrįžti atgal. Tas, kuris įsikūnijimo žodyje, tapo Kūnu, pakybo ant kryžiaus, prisikėlė, atsiuntė Šventąją Dvasią, paliko Bažnyčią, kad mes nesijaustume našlaičiais, gyventume prasmingai. Jis paėmė kiekvieną už rankos ir saugiai veda per gyvenimą. Jis niekada nesielgia šiuurškiai, nepaima už pakarpos ir netempia per prievartą. Net su didžiausiu nusikaltėliu elgiasi švelniai, nuolankiai, žmogiškai. Jis prabyla Dievo žodžiu Šventajame Rašte, Bažnyčios mokyme. Mes turime atsiminti, kad ateiname į Bažnyčią ne tradiciškai atsėdėti, atkalbėti išmoktas formules, bet tai yra mano asmeniškasis susitikimas su Dievu. Tik Jam vieninteliu galiu atidaryti slaptašias savo sielos dureles. Tik vienas Dievas žino, kas už jų, iš dalies ir aš. Dievo žodis liudija apie didžiausią tiesą, kurią ir mes turime liudyti savo gyvenimu. Visos mūsų žmogiškosios tiesos, jų ieškojimas būtinas, kad mūsų siela galėtų tobuleti, kurti gerį.

Šiandien daug kas supranta, ką reiškia Evangelija, ką duoda mums tikėjimas, religinės pamokos, spauda, katechezė, tačiau širdies gilumoje jaučiame, kad to per maža. Mes nenorime vien klausyti pamokslų, o ieškome gyvosios Evangelijos liudytojų. Antra vertus, mes reikalaujame iš Popiežiaus, kunigų, kad jie rūpintųsi Bažnyčios nauju stiliumi, aplinka. Mes pamirštame, kad esame Bažnyčios dalis ir turime kartu su dvasininkais kurti naują gyvenimą, naują meilės civilizaciją, naują pasaulį, kurio centras mūsų Viešpats.

XXXXXXXXXX

Sekmadienio vakaras prasidėjo 17.30 val. Graudžiais verksmais, kuriuos vedė mons. V. Grigaravičius. Šv. Mišias aukojo vikaras kun. Julius Grigonis.

Baigiamojoje homilijoje prelatas V. S. Vaičiūnas kalbėjo: „Prabėgo trys dienos, kai buvote pakviesti išjungti į vidinio gyvenimo reformą, išigilinti į rekolekcijų turinį, išimastyti ne tik į Kristaus kanciją, bet ir pažvelgti, kas būtina ir kas leistina, kad galėtume daugiau reprezentuoti save kaip krikščionis. Baigdamas rekolekcijas, noriu paliesti dar vieną temą – kokia yra kalbos žodžio esmė mūsų kasdienybėje.“

Mes dažnai vienas kitą suprantame tik iš tų žodžių, kuriuos pasakome. Išmokę kitų tautų kalbas, galime bendrauti su kitataučiais, pažinti jų gyvenimą, papročius. Išardami žodį, mes atliekame konkretų veiksmą – gerį ar blogį, arba tai, ką vadiname tuščiažodžiumu. Kai mes kažkam pasiūnčiame gražiausius linkėjimus arba iš kitų tai išgirstame, taip gera širdyje pasidaro! Ir priešingai, ne vienas esame išgyvenę sunkią dvasinę būseną, kai išgirstame blogą žodį, šmeižtą, apkalbas. Kiek tragedijų kyla, kai du jauni žmonės įsipareigoja vienas kitą mylėti, priima Santuokos sakramentą, ir štai – neištikimybė, melas, priesaika sulaužoma, šeima išyra. Arba kai geri draugai atskleidžia vienas kitam savo sielos paslaptis ir, jei tęsi žodį, neišduoda paslapties, tai toks žmogus – tavo tikras bičiulis.

Ar dažnai susimąstote, ką kalbate, kokios pasekmės kyla iš pasakytų žodžių? Ką kalba Šventajame Rašte pats Dievas? Žodžiai yra žmogiškumo ir krikščioniškųjų vertybių ugdymo. Pati kalba – Dievo dovana. Mes esame sutverti pagal Dievo paveikslą, todėl žodžiai yra mūsų dieviškos kilmės liudytojai. Senajame Testamente Izaijo lūpomis pasakyti labai prasmingi žodžiai: „Izraelio Dievas yra tikrasis Dievas, nes kiti turi burnas, bet

nekalba, turi ausis, bet negirdi, ką Dievas kalba“. Žodžiai duoti, kad ne tik tarp savęs bendrautume, bet ir kitiems teiktume džiaugsmą. Štai kodėl šv. Mišių metu jungiamės į bendruomeninę maldą, giedojimą, tuomet ir liejasi į visų širdis dievišką palaimą. Dievo žodis visada sako tiesą, Jo žodžiai persmelkti meilės. Apaštalas Jonas sako, kad pats Dievas yra meilė. Meilės kalba yra pati subtiliausia, nes ji gali nusakyti jausmus ne tik garsine kalba, bet ir akimis, kuriomis galime daug daugiau pasakyti. Žodžiai turi būti visada sakomi kaip Dievo malonė. Žmogus, kuriame gyvena Dievo dvasia, visada ras tinkamus žodžius. Popiežius Jonas Paulius II priminė, kad turime jausti atsakomybę už savo pasakytus žodžius. Netinkamai pasakyti žodžiai – tai nedėkingumas Dievui už mums dovanotą kalbą, kad galėtume skleisti gerį ir grožį. Ypač didelę atsakomybę už vaikų kalbą, jų kalbos kultūros ugdymą turi jausti tėvai ir mokytojai.

Taigi mąstydami apie savo vidinį pasaulį, Gavėnios metu pagalvokime ir apie žodžius, kuriuos tariame: ar jie griaua, ar stato? Išartas žodis gali spindėti Dievo galybė, bet gali būti ir piktojo valioje. Išpažindami nuodėmes, mes sakome Kristaus išmokytus žodžius: „Dieve, būk gailėstingas man“ ir išgirstame: „Sūnau, dukra, eik ir daugiau nebeusidėk“.

XXXXXXXXXX

Šv. Mišios baigėsi Švč. Sakramento garbinimo procesija.

Po palaiminimo mons. V. Grigaravičius ir Pastoracinės tarybos narė Rima Lipšienė padėjo prelatui S. V. Vaičiūnui už prasmingas dienas, padovanotą Dievo žodį ir pasėta gerį tikinčiųjų širdyse.

Prelatas pasidžiaugė tikinčiaisiais, kurie buvo atviri Dievo žodžiui, palinkėjo, kad visada vienas kitą prisimintume maldoje, nes pati brangiausia dovana, kurią galime dovanoti – tai malda.

Mieli broliai ir seserys, labai gaila, kad neįmanoma perduoti visų išsakytų gilių minčių, patarimų, prasmingų pamąstymų. Taip pat negalima perteikti sakiniams to nuoširdumo, tos vidinės šviesos, jėgos, su kuria įtaigiai, įtikinamai buvo skelbiamos gyvenimo tiesos ir Dievo žodis. Manau, neliko nė vieno abejingo, neatsiliepusio į kvietimą pažvelgti į savo slapčiausias sielos gelmes ir sąžiningai įvertinti, patikrinti save, kiek sąmoningas esi krikščionis, kaip vykdo mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus įsakymą: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis ir visu protu, o savo artimą kaip save patį“ (Lk 10, 27)

Rekolekcijų malda (autorius nežinomas)

Mielasis Jėzau, dėkoju Tau, kad suradai mane, kad visada esi šalia ir tvirtai laikai už rankos, kai gyvenimo smūgiai perveria širdį. Dėkoju Tau už tai, kad išmokei mylėti, tyliai kentėti ir aukotis dėl kito. Maldauju ir prašau Tave: leisk dar giliau pažinti save, skaidrink tamsiąsias sielos gelmes, kurios viesulu išsiveržia, viską sujaukia, sudrumsčia, pažadindamos puikybės, pavydo, egoizmo jausmus. Aš tikiu, kad Tavo meilė bei gailėstingumas neapleis manęs ir padės nugalėti manyje slypinčias ydas.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis